

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRILLER

CESTA DOMŮ

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Der Heimweg: Psychothriller
v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, München, 2020

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA inter-
national GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2020

Překlad © Martina Nováková, 2020

© Nakladatelství ANAG, 2020

ISBN 978-80-7554-293-9

Každá čtvrtá žena alespoň jednou v životě zažila fyzické nebo sexuální násilí od svého partnera. Postižené jsou ženy napříč sociálními vrstvami.

*Zpráva Spolkového ministerstva pro rodinu,
seniory, ženy a mládež z 2. 2. 2020*

Ze studie Spolkového ministerstva pro rodinu vyplynulo, že zvláště ženy, které v dětství zažily domácí násilí u svých rodičů, se samy stávají oběťmi domácího násilí dvakrát častěji. Ženy, které byly oběťmi násilí ze strany rodičů, se v dospělosti stávají oběťmi násilí ze strany partnera dokonce třikrát častěji.

*Astrid-Maria Bocková,
Deník BILD z 27. 6. 2017*

Vidíš tam v dáli luny zář?
Je vidět jí jen půl,
A přesto kulatá a krásná je její tvář.
Takové jeví se ti mnohé z věcí,
na nichž s důvěrou ulpí úsměv tvůj,
protože naše oči nevidí je přeci.

Matthias Claudius
(1740—1815)

Prolog

Po všech těch zraněních, uštědřených jejímu tělu posetému podlitinami na těch nejcitlivějších místech; po všech těch ranách do obličeje, přes záda, do ledvin a do podbřišku, po kterých měla její moč celé dny barvu červené řepy; po všech těch bolestech, které jí způsobil zahradní hadicí a žehličkou, by si nebyla nikdy pomyslela, že bude schopná *něco takového* ještě někdy pocítit.

Ten sex byl neuvěřitelný, přemítala v pološeru, ležíc na posteli, ze které muž, do něhož se bezmezně zamilovala, už vstal a odešel do koupelny.

Ne, že by měla mnoho příležitostí srovnávat. Před svým manželem měla jen dva milence, ale to se zdálo být nekonečně dávno. Negativní zkušenosti ze současnosti už dávno překryly ty minulé pozitivní.

Už roky bylo pro ni všechno, co se odehrávalo v ložnici, spojené jen s bolestí a ponižováním.

A teď ležím tady. Dýchám a cítím vůni nového muže ve svém životě a přeji si, aby tahle noc lásky začala znovu od začátku.

Otočila se na vodní posteli a zahihňala se příjemnému zabublání, které způsobil pohyb jejího nahého těla. Postel byla na její vkus trochu moc moderní na byt, který byl jinak vybavený převážně těžkým nábytkem z masivu a kůže. Samotnou ji udivovalo, jak rychle se mu svěřila a vyprávěla o násilí, kterým trpěla v manželství. Ale cítila se být k němu přitahovaná od prvního okamžiku, když uslyšela jeho hluboký hlas a zahleděla se do jeho tmavých, vřelých očí, které na ni pohlížely tak, jak se na ni její muž nikdy nepodíval. Otevřeně, upřímně, láskyplně.

Málem by se mu svěřila i o tom videu. O večeru, k němuž ji přinutil její manžel.

S těmi muži.

Mnoha muži, kteří ji zneužili a ponižovali. *Je skoro k neuvěření, že se ve svém životě znovu dobrovolně odevzdala zástupci „silného“ pohlaví*, pomyslela si a naslouchala šumění sprchy, v níž zmizel muž jejích snů.

Za normálních okolností to byla ona, kdo se po „použití“ jejím „chotěm“ hodiny snažil sedřít z těla ten hnus, ale teď si na své kůži trpkou vůni aférky vychutnávala a nejraději by ji zakonzerovala na věky.

Šumění vody ustalo.

„Chtěla bys ještě něco podniknout?“ slyšela ho volat v dobrém rozmaru z koupelny poté, co vyšel ze sprchy.

„Strašně ráda,“ odpověděla, ačkoliv neměla tušení, jak svému muži vysvětlí, že tak dlouho nebyla doma.

Vždyť už bylo...

Podívala se na hodinky, ale bylo příliš šero, aby rozeznala ciferník. Kromě pruhu světla, který ze sousedící koupelny dopadal úzkou škvírou do ložnice, poskytovalo trochu světla měkce nasvícené umělecké dílo. Lehce prohnutá samurajská dýka se zelenkavě zářící perleťovou rukojetí visela na stěně ložnice, osvětlená dvěma ztlumenými LED bodovkami. Ty však vydávaly jen tolik světla, aby to evokovalo atmosféru noci.

Sáhla po mobilu a její pohled přitom padl na lištu s vypínači, které byly zabudované přímo do nočního stolku.

„Třeba někam na drink?“

Stiskla nejkrajnější vypínač na liště a musela se zachíchat, jelikož jeho funkce byla zjevně jiná. Protože prostěradlo sklouzlo, spatřila přímo matraci, která teď zářila halogenově modrým světlem, což vyvolávalo zdání, že leží na nafukovacím lehátku v bazénu.

Usadila se na matraci do tureckého sedu, jejíž vodní náplň svítila tak jasně a zářivě jako fluoreskující náplň chemického světla. Přitom měnila barvu. Od azurově modré do fosforově žluté, do oslnivě bílé, *do...*

„Co je to?“ zeptala se.

Tiše. Spíš sama sebe, protože v první okamžik byla skutečně udivená. Předklonila se dopředu, aby se podívala kosočtvercem, který tvořily její nohy a klín.

Ach, pane na nebi...

Šokovaně si zakryla rukou ústa a zírala na matraci, na níž se teprve před několika minutami milovala s mužem.

Mám halucinace. Přece vážně nevidím, jak...

„Takže jsi to objevila,“ řekl cizí hlas vlevo od ní. A jako by neznámý, který se právě objevil v koupelnových dveřích, držel v ruce dálkové ovládání, svítila teď postel pod ní krvavě rudě. Pohled, který se jí záhy poté naskytl, byl tak hrozivý, že by si nejraději vyrvala oči. Ano, objevila *to*, přičemž *to* nedávalo žádný smysl. Její mozek odmítal akceptovat tu hrůzu, jednoduše proto, že to, co viděla, bylo mimo veškerou lidskou představitost.

„Kde je? Co jsi s ním udělal?“ křičela na neznámého muže, hlasitěji než kdykoliv předtím, zatímco to monstrum v lidské podobě přistoupilo s injekční stříkačkou k posteli a samolibě se šklebíc řeklo: „Zapomeň teď, prosím, na svého milence. Myslím, že je načase, abys poznala *mě*.“

1

Jules Tannberg

Jules seděl u psacího stolu a přemítal o tom, že šumění v jeho uchu je v perfektním souladu s krví na stěně.

I když by, pokud by se ho někdo optal, nedokázal vysvětlit, kde se tahle morbidní asociace vzala. Možná proto, že zvuk, který slyšel ve sluchátkách, připomínal tekutinu, která se snaží protlačit zúžením.

Jako krev, která vytéká umírajícímu člověku ze žil.

Krev, kterou se daly potřít stěny ložnice, aby se do světa dostala zpráva.

Jules odvrátil pohled od televize, která v detailním záběru ukazovala rudě namalované, směšně velké číslice na stěně ložnice nad postelí oběti vraždy. Rukopis kalendářového vraha. Pozdrav sdělující „Byl jsem tady a ty můžeš být ráda, že jsme se nepotkali“. *Protože jinak bys na té posteli ležela taky. S výrazem překvapení ve tváři a proříznutým hrdlem.*

Otočil se na své kancelářské židli asi o devadesát stupňů a televizor zmizel z jeho zorného úhlu, což mu pomohlo se soustředit na telefonát.

Bylo to zakašlání?

Na laptopu, prostřednictvím jehož softwaru se rozhovor uskutečnil, zesílil hlasitost. Hlas moderátora k němu přesto pronikal. Jestli Jules nenajde ovladač od televize, nezbyde mu nic jiného, než vytáhnout její kabel ze zásuvky.

„Dlouho jsme zápasili sami se sebou, jestli vám máme znovu ukázat autentické záběry z místa činu v takto syrovém stavu. Ale tyto snímky jsou doposud jedinou stopou vyšetřovatelů k takzvanému kalendářovému vrahovi.

Jak vidíte...“

Jules koutkem oka zaznamenal, jak kamera změnila perspektivu a přiblížila si krvavé písmo na stěně. Tak blízko, že hrubozrnná omítka působila jako měsíční krajina, kterou sériový vrah zneužil jako plátno.

„... číslice 1 je na horním konci zakroucená, díky čemuž číslo, které pachatel napsal na stěnu u první vraždy, s trochou fantazie připomíná mořského koníka. Proto se vás ptáme: Nepoznáváte rukopis? Už jste se s ním někdy při nějaké příležitosti setkali? Za užitečné informace...“

Jules sebou trhl. Teď to bylo zřetelné. Něco ve vedení zaslechl.

Zakašlání. Dech. Najednou šumění ustalo.

Atmosféra přenášená sluchátky se změnila, jako by účastník hovoru opustil aerodynamický tunel a ocitl se v chráněném prostoru.

„Nerozuměl jsem vám, takže teď budu zkrátka vycházet z toho, že vás někdo ohrožuje,“ řekl Jules, a v ten okamžik na stole objevil dálkový ovladač pod prospektem rehabilitační kliniky.

Berger Hof — Zdraví v souladu s přírodou

„Ať už se děje cokoliv, musíme zůstat bezpodmínečně ve spojení. Nezavěšujte. Za žádných okolností!“

4

Zabít mě? pomyslel si Jules teď, o čtyři hodiny později a zopakoval si v duchu poslední Klařiny věty na doprovodné lince: „*Musíme zavěsit. Nevěří tomu, že to byl jen omyl. Že jsem vytočila špatné číslo. Sakra, jestli zjistí, že jsem vám zavolala, najde si i vás.*“

Aby mě zabil?

I když si doopravdy nemyslel, že mu něco hrozí, cítil Jules nepříjemnou, zneklidňující nervozitu. Tak trochu jako v jeho vracející se noční můře, v níž stál před zkušební komisí a měl složit ústní zkoušku, na kterou se nepřipravil.

„Jak to myslíte,“ zeptal se Klary a narovnal si headset. „Proč by mě měl někdo hledat a chtít mě zabít?“

A o kom to tady mluvíme?

„Mrzí mě, že jsem to řekla, ale taková je pravda. Jakmile se dozví, že jsme byli v kontaktu, najde si vás a bude vás chtít taky dostat.“

On?

Pacient: muž

Věk: 4 až 7

Stav: kritický

„Je s vámi chlapec ještě schopen mluvit?“

„Ne, už nevydá ani hlásku. Jak dlouho to ještě bude trvat?“ Volající, který se představil jako Michael Damelow, zněl, jako by právě vyběhl do prudkých schodů. Přitom podle jeho popisu stál na chodbě v nové bytové zástavbě v Brandenburské ulici a zíral na zavřené dveře od pokoje.

„Číslo 17, čtvrté podlaží, vlevo. Hoří tu. Musíte si pospíšet!“

„Zásahová jednotka je už na cestě,“ informoval Jules k smrti vyděšeného muže.

Jeho pohled putoval k velké ploše monitoru, která zabírala téměř celou čelní stěnu haly. Na digitální mapě byla vyznačena aktuální ohniska dění v Berlíně. Momentálně se kromě obvyklého šílenství dopravní špičky při pátečním odpoledni nic zvláštního nedělo.

Kromě nehody na městském okruhu.

Jules krátce pohlédl na levý monitor. Podle GPS signálu to mohlo trvat ještě nanejvýš tři minuty, než budou hasiči na místě.

„Fajn, já odtud mizím.“

„Ne, počkejte,“ žádal Jules doručovatele. Ten chudák chtěl vlastně jen doručit balík (*rodina Haubachových, Brandenburská ulice 17, 4. podlaží*) a nejprve ho překvapil zápach kouře. Pak bosé ženské chodilo, které uviděl, když nakoukl do dveří bytu, jež byly kupodivu otevřené. A nakonec krev.

„Hele, mám strach, že to tady všechno každou chvíli vybuchne.“

„Proniká pořád ještě dým pode dveřmi?“

„Jo, pořád.“

Jules bubnoval prsty o hranu klávesnice. Podle učebnice by měl dát Damelowovi za pravdu a dokonce by mu měl nařídit, aby místo zásahu opustil. Nikdo nezúčastněný by

7

Klara
Před několika
měsíci

„Obleč si něco formálního,“ řekl Martin Klaře. „Ten tmavě-modrý kostýmek s úzkou sukni a bílou blůzku. A ty lodičky od Prady, žádné boty s otevřenou špičkou, žádné extrémně vysoké podpatky. Musí to vypadat, že jdeš zrovna z porady.“

Věděla, že mu bylo trapné, že jeho žena je „jen“ medicínsko-technická asistentka v psychiatrické ordinaci a nikoliv nějaká obchodní poradkyně nebo advokátka.

„Takže decentní šperky, ty hodinky od Choparda, co jsem ti koupil v Istanbulu, perlový náhrdelník a odpovídající náušnice.“

Poslechla ho, ostatně jako vždycky. Za těch sedm let jejich vztahu, z nichž tři byly legitimovány oddacím listem, se naučila neklást příliš mnoho otázek. A obléct se „formálně“ bylo ve srovnání s mnoha dalšími požadavky neškodné, v zásadě příjemné. Posledně si musela obléct kozačky nad kolena a latexovou sukni, aby se s ním sešla v pornokině

Spolehlivý až k smrti.

**SNAŽIL JSEM SE TĚ ZASTIHNOUT.
NEBEREŠ MI TELEFON.**

Setřela si z koutku oka slzu a dočetla zprávu do konce.

**NEBO NEJSI DOMA?
NENECHALA JSI SNAD AMELII SAMOTNOU DOMA????**

Klaře se udělalo špatně. Martin měl stejný talent jako její otec. Stejný psychologický rentgenový pohled.

S neomylnou jistotou jí mohl strčit prst do rány, přičemž nebylo žádné velké umění vidět ve vlastním dítěti duševní Achillovu patu matky.

„Ne, ty hajzle,“ zašeptala. „NENECHALA jsem Amelii samotnou. Je s ní Vigo. Babysitter, kterého tolik nenávidíš, protože je na kluky. Protože je klimatický aktivista, protože odmítá mobily a auta, jednoduše proto, že je to hodný kluk a tím taky tvůj úplný opak.“

„*Vůbec si nedělejte starosti, paní Vernetová,*“ řekl jí šestnáctiletý, když se s ní loučil u dveří bytu. „*Amelie je tak nenáročná, vlastně bych vám měl platit já, že si u vás mohu číst knížky. Kdyby se něco dělo, sejdu dolů a ozvu se odtamtud.*“

Bylo praktické, že bydlel v zadním domku, jen přes dvůr, se svou matkou samoživitelkou.

A pak Vigo ještě dodal, že vůbec nemusí spěchat, bude přece víkend a on nemá na neděli nic v plánu. Později si lehne do pokoje pro hosty, hned vedle dětského pokoje. „*Počkám tak dlouho, dokud se nevrátíte.*“

Takže navždy.

Klara vzlykla a najednou se jí znovu vybavila vztekem brunátná tvář jejího muže, vyvolávající odpor, na kterého v duchu křičela: „*Víš, proč se už nevrátím? Proč svoji dceru opustím? Abych ji chránila. Aby jednoho dne nedostala stejný*

12

„Co prosím?“

Obě slova neuvěřitelně protáhla. Scházelo už jen, aby se ironicky zasmála, ale na to už patrně neměla sílu.

Jules vibroval napětím. Na cestě do kuchyně měl neodbytný pocit, že si musí pospíšit. Nesměl už ztrácet čas a musel Klaru vystavit emocionálnímu tlaku. Proto použil svého žolíka v naději, že její zvědavost vybudí natolik, že díky tomu získá zpátky vůli žít. Alespoň na chvíli. A tak řekl: „Moje partnerka Dajana měla velké psychické problémy, jejichž příčinu dodnes neznám. Proto byla na klinice Berger Hof. V tomtéž psychiatrickém zařízení, kde jste byla vy, Klaro.“

Zašátral po dopise, jehož znění ho pronásledovalo i ve snech.

Žij blaze, nejdražší Julesi. Podřežu si teď žíly. Možná, že ti ještě zvládnu zavolat na 112, než ztratím sílu. Abych naposledy slyšela tvůj hlas, který mi dříve poskytoval

KDO ZNÁ DATUM SVÉ SMRTI, TEN UŽ ZAČAL UMÍRAT...

V sobotu krátce před půlnocí má Jules Tannberg směnu na doprovodné lince, která je službou pro ženy, jež se v noci cestou domů bojí jít samy a potřebují uklidňující hlas. Tak jako Klara. Mladá žena má strach, že ji pronásleduje psychopat, který před několika týdny napsal krví na stěnu ložnice datum: den její smrti! A tento den právě začíná...

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY